

Метелик вивчає життя
Юрій Павлович Винничук

Це п'ята книжка із серії казок про веселі пригоди уже знайомих нам двох чеберяйчиків – Гоплі та Піплі. До садочка, де відпочивали чеберяйчики, залетів великий метелик. Він щойно народився і вирішив якомога швидше вивчити життя, адже він – метелик-одноденка.

Чому сонце кругле, а не квадратове? Чому небо блакитне, а не зелене, як трава? Чому, коли нюхати квіти, завжди крутить у носі?.. Чи знайшли чеберяйчики відповіді на метеликові запитання і які пригоди сталися з ними потім, дізнаєтеся із книжки відомого українського письменника Юрія Винничука, ілюстрованої чудовою художницею Юлією Пилипчатіною.

Юрій Винничук

Метелик вивчає життя

Гопля і Піпля сиділи в плетених кріслах у себе в садочку і милувалися квітами, які вони ж самі и висадили. У цей час до саду залетів великий Метелик.

– Привіт! – вигукнув Метелик. – Як ся маєте?

– Чудово! – сказав Гопля. – А ти?

– А я ще ніяк, бо я щойно народився.

– А-а, то ти ще зовсім не знаєш життя.

– Еге, – сумно зітхнув Метелик і сів на білий гіацинт. – Крім того, я метелик-одноденка.

– А що це таке – одноденка? – поцікавився Піпля.

– Це означає, що я житиму лише один день.

– Але ж це так мало! Ти ніяк не встигнеш вивчити життя!

– От-от, а я б так хотів його вивчити! Може, ви мені допоможете? Чеберяйчики перезирнулися і закивали голівками.

– Гаразд, ми тебе навчимо. А що саме тебе цікавить?

– Ну-у, мене цікавить геть усе. Чому сонце кругле, а не квадратове? Чому небо блакитне, а не зелене, як трава? Чому, коли нюхати квіти, завжди – апчхи! – крутить у носі? Чому у мене є крильця, а у вас нема?..

Чеберяйчики перелякано закліпали очицями.

– Оце халепа! – похитав головою Гопля. – Такого я від цього Метелика не сподівався.

– Ще б пак! – погодився Піпля. – Він просто знущається над нами.

– А ще казав, що не знає життя.

– Еге, та він ще нашого Равлика за пояс заткне.

– Хто це мене заткне за пояс? – раптом пролунав знайомий голос Равлика.

– Ох, Равлику! – зраділи чеберяйчики. – Ти б тільки почув питання цього Метелика!

– Ну то й що? Які б вони не були, а заткнути мене за пояс він не зможе. Хоча б тому, що пояса у нього немає. Ось так!

– Я і не збирався нікого затикати, – образився Метелик.

– Ну-ну, не прикидайся, – сказав Гопля. – Знаємо таких, як ти. – І він почав переповідати запитання Метелика.

Равлик уважно їх вислухав і щез у шкаралупці.

– Ой! – злякався Метелик. – Що це з ним сталося?

– Нічого особливого – сховався у своїй власній хатці.

– То це в нього така хатка? Ой як цікаво! А чому в нього є хатка, а в мене нема? А чому, коли він слухає, то ворушить ріжками? А чому у нього є ріжки, а у вас нема?

– Перестань! – закричали чеберяйчики. – Негайно перестань! Що ми тобі зробили?

– Що за гамір-галас-шум? – запитав Равлик, висунувшись із шкаралупки. – Я все старанно обдумав і готовий пояснити. Так от, Метелику. Сонце кругле, бо не квадратове. Небо блакитне, бо трава зелена. В носі крутить тому, що ти нюхаєш квіти. А крильця у тебе тому, що ні в мене, ні в чеберяйчиків їх нема. Тепер тобі все ясно?

Метелик розгублено зиркав то на розумного Равлика, то на Гоплю і Піплю. Нарешті він проторохтів:

– Мені було дуже приємно з вами познайомитися. Дякую за товариство. Я полетів. До скорого побачення.

Він пурхнув з квітки і зник.

– Та-ак, – зітхнув Равлик, – здається, він анічогісінько не втямив.

- Звичайно, він же не знає життя. Він лише сьогодні народився.

- Справді? - здивувався Равлик. - Чому ж ви мене не попередили? Я б тоді пояснив йому все набагато дохідливіше.

- Куди вже дохідливіше? - розвів руками Піпля. - Ти так гарно пояснив, що навіть я зрозумів.

- І то правда, - погодився Равлик. - Що ж, бувайте здорові. У мене ще дуже багато справ.

І він поповз у глиб саду.

- Слухай, Піпле, - озвався по довгій мовчанці Гопля, - як на мене, то це найдурніший метелик з усіх, яких я бачив на віку.

- У мене просто голова розболілася від його дурнувятих запитань.

- Як ти думаєш - він прилетить іще до нас?

- Все може бути. Адже він сказав: «До скорого побачення».

Пополудні друзі заходилися обкопувати кущі порічок.

- Щось наш Метелик довго не прилітає, - сказав Піпля.

- Тіпун тобі на язик! Ще справді прилетить.

- Привіт! Це я! - почули вони згори веселий сміх Метелика.

- А-а, це ти, - важко зітхнув Гопля.

- Мені здається, ви не дуже втішені.

- Ну що ти! Ми дуже-дуже втішені, - почав його перекиривляти Піпля, - ми просто тішимося з утіхи.

Метелик сів на фіялку і голосно чхнув.

- На здоров'я! - сказали чеберяйчики в один голос.

- Дякую. Це просто якесь неподобство. Досить мені сісти на квітку - і я чхаю. Ви не знаєте часом - у чому причина?

Чеберяйчики презирнулися.

- Ой, ви тільки не бійтеся - я не збираюся вас ні про що розпитувати. Я просто так...

- Умгу, просто так... - буркнув Гопля.

- Ви мені не вірите, - засумував Метелик. - Але мене і справді вже нічого не цікавить.

- Хіба таке можливе? - здивувався Гопля.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=45131584&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.